

24962

WELKOM DOKTER

Blijspel in drie bedrijven

door

CEES ROGGEN

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WELKOM DOKTER** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties, Facebook en eventuele andere publicaties de volledige titel(s) en naam van de oorspronkelijke auteur: **CEES ROGGEN** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright © 1989 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (YouTube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Tekst- en datamining voor gebruik en training van kunstmatige intelligentie is uitdrukkelijk niet toegestaan. All rights reserved, including those for text- and datamining for AI training and similar technologies.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

De Friese Poort 106

1823 BT Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, generale repetities met publiek, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl. Gebruik hiervoor uw aanvraag code (tevens bewijs van aankoop tekstboekjes bij uitgever), of via de mail/aanvraagkaart. Bij vragen kunt u informeren bij I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en)

1. U kunt gebruik maken van de aanvraag module op www.ibva.nl of via de mail/aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% boete worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% boete verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten.

E-mail: rechten@toneelfonds.be. Telefoon: (03)3.66.44.00.

Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

PERSONEN:

PAULA VALKHOFF - weduwe

TOM - haar zoon - een pas afgestudeerde dokter

JULIE - haar dochter - een enfant terrible

MIES - zuster van Paula

THEO VALKHOFF - zwager van Paula

PIT STORM - meisje van Tom

VERA VAN HEESWIJK - een nuffig ding

NOTARIS - een beetje komische figuur

DECOR:

HUISKAMER. Met midden openslaande tuindeuren met uitzicht op tuin. De tuindeuren staan, praktisch alle drie bedrijven wagenwijd open. Dit is vooral in het tweede bedrijf van groot belang, want er wordt verondersteld, dat men vanuit de salon zowel door de tuin als door de linker deur de kamer betreden kan. Gaat de één via de linker deur af, dan betreedt de ander via de tuin de kamer enzovoorts. (Naar eigen inzicht van de regisseur.) Bekenden van de familie betreden ook via de tuin de kamer. Dit geeft veel meer toneeleffect en voorkomt onnodig heen en weer geloop naar de buitendeur.

Behalve de openstaande tuindeuren in het midden, LINKS een deur, dier naar de hall en verder naar alle kamers boven leidt. RECHTS: een deur naar de keuken.

Verder: normale meubilering met veel speelruimte in het midden. Op een lage salontafel staat een grote vaas met bloemen. Tegen de wand (links voor) een klein damesbureautje met telefoon.

EERSTE BEDRIJF

(Mies in vrijetijdskleding staat boven op een trapje en is bezig een groot papier, waarop zij eigenhandig "Welkom dokter" geschilderd heeft, met punaises boven de openstaande deuren te prikken; ze laat een punaise vallen)

MIES: Julie! Julie, help eens even!

JULIE: *(achter)* Ik kom er aan! *(op)* Wat is er tante Mies? *(ook Julie is in vrijetijdskleding; heeft hier echter nog een keukenschort overheen en hanteert een grote kom en een klopper en doet alsof zij slagroom klopt)*

MIES: Ik heb een punaise laten vallen. Hij moet daar ergens liggen. Zoek 'm even.

JULIE: *(zoekt al kloppend, grappig)* Ik zoek, ik zoek, maar zie jij een punaise of zie ik er één.

MIES: Trek dan je schoenen uit en loop een beetje rond op je kousevoeten. Dan heb je hem zo.

JULIE: Tjonge, wat is mijn tantetje weer geestig! Waarom trek je zelf je schoenen niet uit én loop je een beetje in het rond op je kousevoeten? Tenslotte zie je dat ik aan het slagroom kloppen ben.

MIES: Je weet hoe een gevoelige voeten ik heb.

JULIE: Daarom juist. Des te eerder heb je hem. Verdorie, die slagroom wil maar niet stijf worden.

MIES: Doe hem dan in de mixer.

JULIE: O nee. Mijn grootmoeder deed het zo en mijn overgrootmoeder en mijn betovergrootmoeder. Waarom zou ik het dan niet zo doen?

(Vera door de tuin op. Zij is een nuffig ding en gaat chique gekleed)

VERA: *(in de open tuindeuren)* Hallo... *(het komt er een beetje lijzig uit)*

JULIE: *(een beetje onaangenaam verrast door dit bezoek)* Oh... ben jij het. *(eveneens wat lijzig)* Wat kom je doen?

VERA: Nou zeg!... natuurlijk kijken of de jonge dokter al gearriveerd

is.

JULIE: *(een beetje bits)* Nee, die is er nog niet. En die komt ook nog lang niet, hè tante Mies? *(gaat met haar kom en klopper ergens zitten en klopt zachtjes door)*

MIES: *(bezig, eveneens ontstemd over dit bezoek)* Nee, dat kan wel nacht worden.

JULIE: Je hoort het. Dat kan wel nacht worden. In ieder geval wordt het vanavond héél laat. Daar kan je onmogelijk op wachten.

VERA: Oh eh... Nou, dan ga ik maar weer.

JULIE: *(gretig)* Daar zal weinig anders op zitten. Want je ziet, wij hebben het hartstikke druk. Er is nog zo'n boel te doen! We komen nooit klaar.

VERA: Is je moeder niet thuis?

JULIE: Die heeft het ook veel te druk om nu visite te ontvangen.

VERA: Oh... Jullie zijn gisteren zeker naar de uitreiking van de bul geweest?

JULIE: Ja, vanzelfsprekend.

VERA: Was het leuk?

JULIE: Nou, ontzettend, hè tante Mies.

VERA: Jammer dat ik er niet bij was.

JULIE: Waarom zou je? Er was alleen familie bij. Moeder, tante en ik.

VERA: Wist ik maar precies hoe laat hij aankwam, dan ging ik hem van de trein halen.

JULIE: Hij wil door niemand afgehaald worden. Dat heeft hij heel uitdrukkelijk gezegd, hè tante Mies.

MIES: Heel uitdrukkelijk.

VERA: Oh... nou eh...

MIES: Geef me dan maar een nieuwe punaise, Julie, als je die andere niet vinden kan.

JULIE: *(staat op)* Een ogenblikje, tante. *(duwt kom met klopper in handen van Vera)* Hier, hou effe vast.

VERA: Nou zeg!!...

JULIE: *(pakt punaises uit een doosje, reikt deze aan Mies)* Hier, ik

geef er gelijk maar twee, voor het geval je er weer één laat vallen.
(bij Vera) En geef me nu de slagroom maar weer terug, je mocht je mooie jurk eens vuil maken.

VERA: (die nu pas aandacht heeft voor wat tante Mies doet, een stapje de kamer binnenkomend) Oh wat enig! “Welkom dokter”! Hebt u dat gemaakt?

MIES: (kort, stug) Helemaal.

VERA: Geweldig!! Ik ga gauw een grote bos rode rozen bestellen!!

JULIE: Waarom?

VERA: Om hem te verwelkomen natuurlijk!

MIES: Tom is helemaal niet gesteld op “rode rozen”, Vera.

VERA: O, maar dan bestel ik wat anders! Witte sering en of kersenbloesem of orchideeën!

MIES: (ietsje hard) Móéder heeft al bloemen gekocht om Tom te verwelkomen, zoals je ziet, Vera (duidt op de grote vaas met bloemen) en je weet: moeder heeft niet graag dat een ander onder haar duiven schiet.

VERA: Maar als hij vanavond thuis komt, moet er toch één of andere blijk van... van welkom zijn van mijn kant.

JULIE: We zullen wel zeggen dat je geweest bent en dat je erg blij bent dat ie er weer is.

VERA: Ja, wil je dat voor me doen? Oh, ik was toch zo blij toen ik hoorde dat ie geslaagd was. Ik heb er de hele nacht niet van kunnen slapen. Al van kind af zijn we met elkaar omgegaan.

JULIE: Jij met Tom? Nooit iets van gemerkt. Jij tante?

MIES: (bezig) Ik dacht dat jij heel andere jongens in je kladboekje had staan, Vera. De zoon van de burgemeester en zo.

VERA: (vinnig nu) Zij hadden mij in hun kladboekje staan. Oh, als je eens wist wie me allemaal achterna gelopen hebben. Maar ze zijn lucht voor me, hoor. Ik moet die broekjes niet. Geef mij Tom maar! Ik begrijp niet hoe je kunt zeggen dat je er nooit iets van gemerkt hebt, dat ik al van kind af aan met Tom ben omgegaan.

JULIE: Nou ja, je kwam hier wel eris, maar je had altijd je mond vol over andere jongens, jongens van standing die nog eens minister zouden worden of ambassadeur in de Verenigde Staten.

VERA: (woest) Daar is geen woord van waar! Dat verzin je hier ter

plaatse!

MIES: (*rustig*) Ik ben er getuige van, Vera. Tom was eigenlijk helemaal jouw stand niet. Maar ja, nu hij dokter is...

VERA: Dat is een gemene leugen! En Tom heeft ook verschillende meisjes gehad.

JULIE: Nou en?...

VERA: Nou en?... Ik wil alleen maar zeggen dat hij - ondanks dat - altijd het meest naar mij getrokken heeft en ik naar hem.

JULIE: Nou kind, je doet je best maar.

VERA: Mijn moeder heeft al gezegd dat ze een praktijk voor Tom zal kopen. Wie krijgt zo'n kans? De meeste jonge dokters moeten jaren en jaren wachten op een eigen praktijk en dan moeten ze verder nog hun hele leven bloeden voor het geleende kapitaal. En Tom krijgt het zomaar in zijn schoot geworpen.

JULIE: (*overdreven sarcastisch*) Wat zal Tom blij zijn! Hij zal je vast van vreugde in zijn armen drukken en je moeder erbij. Tom komt gewoon armen tekort.

MIES: (*die natuurlijk niet altijd bezig kan blijven met punaises prikken, luistert ook af en toe rustig van boven op haar trapje*) Ik zou nu maar gauw naar huis toe gaan, Vera, als ik jou was, want je ziet, we hebben geen centje tijd. En je moet toch ook goed uitgerust zijn voor het feestje van morgenavond. Je hebt vannacht niet geslapen, zei je.

VERA: Ja, dat feestje morgenavond! We hebben de uitnodiging ontvangen. Mijn moeder vond het fantastisch om meteen een feestje te geven. Dan kunnen jij en Tom tenminste eens fijn ongedwongen met elkaar praten, zei ze.

JULIE: Praten? Waarover?

VERA: Nou zeg! Over ons tweetjes natuurlijk. Doe nu niet of je het niet begrijpt.

JULIE: Ik begrijp alleen maar niet wát er over jullie tweetjes te praten valt. Je schijnt een grote fantasie te hebben, Vera.

VERA: Het lijkt wel of je me niet mag.

JULIE: En we hebben je nog wel een uitnodiging gestuurd!

VERA: Ja, je moeder. Die mag me wel. Maar die kent me ook beter. Mijn moeder en zij zijn al eeuwenlang vriendinnen.

MIES: Ga nu maar, Vera. Je windt je te veel op. Je bent te gespannen. En dat is niet goed voor je teint. En een jonge dokter houdt van een gezonde teint. Ga nu maar gauw naar huis om je te ontspannen.

JULIE: Relaxen noemen we dat.

VERA: Goed eh... tot morgenavond dan. Doe je de groeten aan je moeder.

JULIE: Ik zal het doen. Daag.

VERA: En vergeet je vooral niet aan Tom te vertellen hoe blij ik ben.

JULIE: Ik zal het niet vergeten. Daag.

VERA: Daag. *(snel af)*

JULIE: Gelukkig, die is weg. Dat verwaande spook.

MIES: *(zit nu boven op de trap)* Die zal mooi van de bok dromen als ze morgenavond Tom ziet met een ander meisje.

JULIE: Ik gun het haar van harte. Maar hadden we het haar eigenlijk niet moeten zeggen?

MIES: Och waarom? Tom ziet haar niet eens staan. Nou ja, ze hebben vroeger als kinderen veel met elkaar gespeeld en hij is eens een keertje met haar uit geweest - misschien twee keertjes - omdat zij zo aandrong, omdat zij zo nodig moest, maar verder... Tom is niet gek. En wat zij in haar hoofd haalt, daar kunnen wij toch niks aan doen.

JULIE: In ieder geval heeft Tom nu een fijn meisje. Ik vond Pit tenminste hartstikke sympathiek, toen ik haar gisteren zag.

MIES: *(van trapje afdalend)* Ik ook. Ik geloof echt, dat ie nu eindelijk eens de ware gevonden heeft.

JULIE: En dat werd dan ook dik tijd. Al dat gefladder van de één naar de ander. En dat voor een dokter. *(kreetje)* Ohh!! Nu is mijn slagroom helemaal stijf! Straks schift ze nog! Gauw in de koelkast zetten! *(snelt af)*

MIES: *(prijkt nog even een punaise en strijkt het één en ander glad)*

JULIE: *(weer opkomend, nu met een teiltje aardappelen en een emmer water)* Het is wat moois! Wel een dokter in huis, maar niet eens een dienstmaagd. Daar kan Julie weer mooi voor spelen! *(gaat zitten, zet de emmer water naast zich, schilt onder de nu volgende gesprekken en laat nu en dan een aardappel - sommigen maar half geschild; dit kan best op het toneel - in het*

water plonzen) Bij Vera thuis hebben ze twee dienstmeisjes.

MIES: *(het trapje afdalend)* Ik zal je straks helpen. Maar je hebt nog niets van mijn schilderij gezegd?

JULIE: Alsof mijn mening hier in huis er ook maar iets toe doet!

MIES: *(wat angstig)* Hoe bedoel je?

JULIE: Wacht maar af, tot moeder komt.

MIES: Je denkt toch niet... potverdikke, dat moet er nog bij komen, dat ze het niet mooi vindt! Je weet niet hoeveel werk ik eraan gehad heb!

JULIE: Daar komt ze. Je zult het zien.

(Paula op; kijkt naar de trap en vervolgens naar het papier)

PAULA: *(met klimmende ontzetting)* Wat moet dat betekenen?

MIES: Lijkt me nogal duidelijk, vind je niet?

PAULA: Natuurlijk weer zo'n krankzinnig idee van jou?

MIES: O, dank je. Dus je vindt het niet mooi?

PAULA: Ik vind het dwaas, bespottelijk en nog afschuwelijk ook.

MIES: Jammer, ik heb er erg veel werk aan gehad. Je hebt geen idee hoe moeilijk het is een "D" te tekenen, als je helemaal niet tekenen kan. Ik geef je het te doen. En dan al die sierkrulletjes er omheen.

PAULA: *(was aan haar bureautje gaan zitten)* Als je dan met alle geweld je artistieke neigingen wilt botvieren, ga dan gedichten maken. Dan doe je tenminste iets waar niemand last van heeft.

JULIE: Dat denk je maar! Tante zal ze dan koste wat kost aan al onze kennissen voor willen lezen.

PAULA: De hemel bewaar me! Ga dan maar verre reizen maken net als mijn zwager Theo.. Ook wel dwaas, maar hij doet er tenminste geen mens kwaad mee.

MIES: Je zwager Theo schijnt je wel dwars te zitten hè, met zijn eeuwige gereis.

PAULA: Hier antwoord ik niet eens op. Toe, haal die rommel van de muur! *(schrijft)*

MIES: *(met diepe zucht)* Zoals je wilt. Jouw wil is hier wet. Is hier altijd wet in huis geweest. *(staat al boven op het trapje)*

PAULA: *(schrijvend)* Dat is onzin. Ik sta voor elk goed initiatief open.

Maar niet voor dwaze ideeën.

JULIE: *(lachend)* Je bent een miskend genie, tante Mies.

MIES: Geeft niet. Hup, het dwaze idee is er al af.

PAULA: *(schrijvend)* En zet het trapje weg.

MIES: Ja, dat komt, dat komt. De punaises moeten er ook nog uit.

(Notaris staat in de open tuindeuren; hij is een verfijnde, maar door en door verlegen en wat stijfdeftige man)

NOTARIS: Goeie middag saam. *(blijft in de open deuren staan)*

PAULA: *(rijst achter haar bureautje op, maar blijft staan)* Hééé notaris!

MIES: Ha die notaris!!! Holikidee! *(wappert met het papier)*

NOTARIS: *(ziet naar haar omhoog)* Bent u aan het zweefvliegen?

MIES: Ik ben het aan het leren. Misschien word ik ooit nog eens vliegende non.

PAULA: Komt u binnen, notaris. Ik ben nogal druk bezet met correspondentie.

NOTARIS: Schrijft u rustig door, mevrouw. Ik was alleen maar een klein wandelingetje aan het maken, zo tussen de bedrijven door. Het werk van een notaris is nogal ééntonig. En als je er dan niet zo nu en dan even tussen uitknijpt, dan word je suf. En ik ben al zo suf.

MIES: Nou, dan neemt u toch zeker een lekker opknappertje. Julie, schenk de notaris es gauw een cognacje in! *(ze is er gezellig bij gaan zitten boven op de trap)*

NOTARIS: *(geschrokken)* Nee, nee, nee...

PAULA: *(bijna tegelijk)* Mies toch! Je weet toch dat de notaris geheelonthouder is!

MIES: Dat is waar ook! Julie, het cognacje gaat niet door. De notaris is geheelonthouder. Hij onthoudt zich van drank, van vrouwen, van elk pleziertje, en ik geloof warempel nog van lachen ook!

PAULA: *(die alweer zat)* Mies toch! Ik schaam me dood!

JULIE: En ik lach me dood! *(plons, een aardappel in de emmer)*

NOTARIS: *(tot Paula)* U moet maar denken, mevrouw, dat is de jeugd. Die neemt geen blad voor de mond.

MIES: Nu bent u complimenteus! Alsof ik nog tot de jeugd behoort!

NOTARIS: U bent toch óók nog heel jeugdig.

MIES: En mijn zuster dan? Behoort die tot de ouden van dagen?

PAULA: Mies toch...

NOTARIS: *(tot Mies)* Nu brengt u mij in verlegenheid. Zo heb ik het niet bedoeld met te zeggen “dat is de jeugd”. Mevrouw uw zuster mag er ook nog heel best wezen.

MIES: Zoiets zeg je juist tegen een héél oude dame: “Mevrouw, u mag er nog best wezen.”

NOTARIS: U maakt het mij steeds moeilijker.

PAULA: Luistert u toch niet naar haar, notaris. Zij steekt met iedereen de draak. Komt u liever even zitten, dan maakt Julie een kopje thee voor u.

NOTARIS: Nee nee nee nee.. Ik dacht alleen maar tijdens mijn wandelingetje: “Kom, laat ik even gaan kijken of mevrouw Valkhoff thuis is.” Welnu, u bent thuis, dus kan ik weer gevoelig gaan.

MIES: U bent me er ook eentje zeg!

NOTARIS: Zeg dat wel. Een overgeschoten pilaar. Ze hebben een mooie pilaar van me gemaakt, een echte notaris-pilaar. Maar toen ze ermee klaar waren, wisten ze niet goed wat ze ermee aan moesten. En toen hebben ze hem zo maar los midden in de kerk gezet. Ik groet u allen. *(wil gaan, maar draait zich tegelijk weer om)* Oja, nu weet ik weer, waarvoor ik eigenlijk kwam. Om u te feliciteren met het succes van Tom. Tjonge tjonge, dat is een mooi succes. Dat hadden we, vroeger ook niet gedacht. Nu, dan ga ik maar. Tot morgenavond zal ik maar zeggen, op het feestje ter ere van de jonge dokter. *(wil gaan)*

PAULA: Notaris, nog een ogenblikje. Ik ben juist een brief aan u aan het schrijven.

NOTARIS: Dat is dan mooi. Die lees ik morgen dan wel als de post hem brengt.

PAULA: Maar dan kunt u hem beter toch tegelijk meenemen.

NOTARIS: De post moet ook wat verdienen, mevrouw. Leven en laten leven, dat is mijn adagium. Ik groet u allen nogmaals. *(af)*

PAULA: *(wil hem nu snel achterna)* Maar notaris! Notaris!

NOTARIS: *(achter roepend)* Nee nee, ik kom niet binnen!

MIES: Och, laat die man toch. Die is veels te bleu om binnen te komen met drie vrouwen over de vloer. Stijve hark.

JULIE: *(lachend)* Overgeschoten kerkpilaar.

PAULA: Ik wil niet dat jullie zo over de notaris praten. De notaris is een zeer gezien en achtenswaardig man. En verlegenheid is dikwijls een symptoom van hoge beschaving. Dat is bij jou net andersom, Mies. Jij ratelt maar aan één stuk door en zegt alles wat je voor de mond komt.

JULIE: Geen teken van hoge beschaving dus, tante.

MIES: Ach, de notaris is geen mens!

PAULA: *(gaat weer zitten achter haar bureautje)* Kom liever dat trapje af, het is geen gezicht. *(gaat weer schrijven)*

MIES: *(zit boven op haar trap)* Weet je wat ik nou wel eris zou willen? De notaris es een keertje flink dronken voeren. Misschien wordt ie daar een beetje mens van.

PAULA: *(schrijvend)* Kom van dat trapje af en ruim de rommel op. *(tegelijk gaat de telefoon op het bureautje; Paula neemt op)* Met mevrouw Valkhoff... Ah Theo, ben jij het! Dit keer eens niet op reis? Zó, al véértien dagen thuis!!... Nee nee, de jonge dokter is nog niet gearriveerd, maar hij kan elk ogenblik komen... Ja, dank je, dank je... Oja, ik ben geweldig trots, dat wil ik best bekennen... Zo, jij ook? Dat kan ik me voorstellen; de oude oom, trots op zijn jonge neefje. Oja Theo, nu ik je toch aan de lijn heb: dat feestje morgenavond gaat niet door! *(reactie van Mies en Julie; ze kijken mekaar veel vragend aan en van elkaar naar Paula)* Waarom niet? Dat kan ik je door de telefoon niet zo uitleggen, dat vertel ik je morgenavond wel... Maar natuurlijk, jij bent wél welkom, jij bent "eigen". Zeg, stel je voor! Ik reken op je hoor! Ja, tot morgenavond dan. *(legt neer en begint weer te schrijven)*

MIES: *(nog zittend op het trapje, na even)* Heb ik het goed gehoord? Gaat dat feestje morgenavond niet door?

PAULA: *(schrijvend, stug)* Nee.

MIES: *(kijkt eerst Julie nog eens veelbetekenend aan, dan)* Zouden wij misschien ook mogen weten waarom niet? En wil je ons dan uitleggen wat wij met al dat gebak en zo moeten doen?

PAULA: *(schrijvend)* Dat komt wel op.

MIES: Dat komt wel op! Hoor je dat Julie. En dat terwijl ik dit jaar al voor de vierde keer aan een vermageringskuur begonnen ben.

JULIE: Ma, nu weten we nog niet waarom dat feestje morgenavond niet door gaat.

MIES: Ik vond het juist een pracht gelegenheid om die Pit Storm, die Tom meebrengt, aan al je kennissen als je aanstaande schoondochter voor te stellen.

PAULA: Aanstaande schoondochter?! Waar haal je dat vandaan?!!

MIES: Tom stelde haar voor als zijn meisje. Dan is de zaak nogal duidelijk, vind je niet.

PAULA: Ze kan wel een ééndagsvlinder zijn.

MIES: Dan had Tom gezegd: “een kennisje van me” en niet “mijn meisje”.

PAULA: Ik weet in ieder geval van niets.

MIES: Je stond er zelf bij en ik heb duidelijk dat Tom zei: moeder, mag ik je voorstellen: Pit Storm, mijn meisje.

PAULA: Dat zegt me niks.

MIES: Dat zegt alles.

JULIE: Ma, je hebt dat feestje toch niet afgezegd vanwege Pit Storm?!

PAULA: Dat heb ik wel. Ik wil voorkomen dat onze kennissen vragen gaan stellen. En dan zou ik moeten zeggen: ik weet het niet, ik weet het niet, ik weet het niet. Ik kan moeilijk zeggen: zomaar een meisje.

MIES: Nee. Want Tom zal zeggen: mijn meisje.

PAULA: En dat vind ik verschrikkelijk voorbarig.

MIES: Voorbarig? Waarom? Tom is tot de jaren van verstand gekomen. Hij is zelfs 27 en sinds gisteren dokter.

PAULA: Dat zegt niets. Hij heeft al heel wat keren een meisje gehad, waarmee hij volkomen in de verkeerde hoek zat. En dat vrees ik nu ook weer.

MIES: Ach kom! Zeg, Tom blijft niet bezig!

JULIE: Pit leek me juist de ideale doktersvrouw! Zo resoluut en vastberaden en zo.

PAULA: Juist, zo resoluut en vastberaden en zo. Zo helemaal het type van eh...: u hebt gezorgd dat hij voor dokter kon studeren, dat is dan gelukt en nu kunt u hem verder wel aan mij overlaten.

MIES: Met andere woorden: het type van iemand, die Tom uit jouw handen neemt.

PAULA: Dat is een heel onprettige opmerking van je, Mies.

MIES: Maar wél de waarheid. Jíj had liever een meisje voor Tom uitgezocht. Of... in ieder geval had Tom haar eerst van voren en achteren en van onder tot boven door jou moeten laten keuren alvorens hij zei: voilà mijn meisje. Jij voelt je opzij gezet, je voelt je gepasseerd, je voelt je als moeder buiten spel gezet.

JULIE: Ma, wat wil je nou? Tom heeft de laatste maanden keihard gestudeerd. Hij hoopt op een heerlijk weekend. Wil je Pit soms de deur uitsturen of haar onmogelijk maken? Je krijgt de grootste ruzie met Tom.

PAULA: Laat dat maar aan mij over. Ik zal deze zaak met tact behandelen.

MIES: Maar je meent het toch niet dat je Pit echt de deur wilt wijzen of haar onmogelijk wilt maken?!!!

PAULA: Laat dat maar aan mij over, heb ik gezegd. Ze kan natuurlijk dit weekend hier blijven, maar verder...

JULIE: Ma, zoiets kun je niet maken!

MIES: Of heb je soms liever dat ingebeelde schepsel van Vera van Heeswijk als je aanstaande schoondochter? Ik zeg het maar, want je bent zo dik met haar moeder.

PAULA: Vera van Heeswijk is géén ingebeeld schepsel.

JULIE: Toe kom nou! Dat nare spook?!

PAULA: Vera van Heeswijk is een zeer wel opgevoed meisje van standing.

MIES: *(snel invallend)* Dat helemaal in jouw straatje past. Ik heb je door, Paula. Vera van Heeswijk is een doetje, zonder veel eigen wil, zonder een beetje persoonlijkheid, waar je mee doen kunt wat je wilt, als zij zich maar in luxe wentelen kan. Dat is spekkie naar jouw bekkie. Maar geen Pit Storm. Die is te resoluut, die is een persoonlijkheid, die laat niet over zich lopen, die heeft jou niet meer nodig!

JULIE: Ma, meen je nu echt dat je Vera van Heeswijk voor Tom op het oog hebt?!

MIES: *(trap opvouwend)* Ach wat komt het er op aan. Tom ziet Vera niet eens staan?!

PAULA: Ik heb niemand voor Tom op het oog. Ik wil hem alleen maar behoeden voor stomiteiten. En daar heb ik als moeder alle recht toe, de plicht zelfs. Ik heb van hem een dokter gemaakt en nu wil ik ook dat hij gelukkig wordt..

MIES: Heb jij...?!!!...

PAULA: Ach, ik praat niet eens meer met jullie. Ben ik Toms moeder of jij soms, Mies?!

JULIE: Als je maar goed weet, ma, dat wij niet achter je staan. (*staat resoluut op*) Zo, ik schei er mee uit met aardappelen schillen. Ik heb zo het idee, dat er toch niet veel gegeten zal worden dit weekend. (*heeft emmer opgenomen*)

PAULA: Vergeet ze niet onder vers water te zetten, Julie.

JULIE: (*afgaand met bakje en emmer*) Nee ma, ja ma, ik bedoel: nee ma, goed ma. (*af*)

MIES: Neem een goede raad van mij aan, Paula, en praat nergens over dit weekend. Laat ze begaan en neem even tijd om Pit te leren kennen.

PAULA: Ik hoef haar niet meer te leren kennen. Ik ken haar al.

MIES: Klets geen onzin Dat korte tijdje dat je haar gezien hebt!

PAULA: (*zeer beheerst*) Ik doe wat mij het beste lijkt.

MIES: Dan voorspel ik je een hoop narigheid. Zijn dat de afschrijvingen voor het feestje van morgenavond?

PAULA: Ja, die moeten vandaag nog op de bus. Dan heeft iedereen ze morgenochtend.

JULIE: (*op*) Daar heb je ze! Daar heb je ze al! (*snel naar de open tuindeuren*) En zeg nou niks, ma. Gebruik alsjeblieft je verstand. (*en snelt af, roepend*) Tom!! Tom!!!...

PAULA: Ruim gauw die trap weg en al die rommel!

MIES: Rustig, rustig. Tom heeft wel meer rommel gezien. En gooi nu maar gauw die afschrijvingen in de prullenmand, want dat feestje gaat natuurlijk wél door.

PAULA: (*terwijl Mies afgaat met trap etc.*) Dat feestje gaat NIET door.

MIES: Dan moet je het zelf maar weten. (*af*)

TOM: (*via tuindeur op; achter hem Pit met Julie; Julie draagt bagage van Pit*)

JULIE: Fijn dat jullie zo vroeg zijn. Hebben jullie een trein eerder kunnen nemen?

TOM: Hallo moeder! Daar zijn we dan.

PAULA: (*naar Tom, omarmt hem*) Tom! Mijn jongen! Eindelijk dan! Je hebt je doel bereikt. Nu ben je dokter.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

info@toneeluitgeverijvink.nl

072 5112407

“Samenspelen” is ons motto